

DZIWIA (1) *sb f*

N sg dziwiã.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dziwność, bycie dziwnym, niezwykłym lub coś dziwnego, niezwykłego:

Fraza: »nie dziwia temu« = to nie dziwi, nie dziwota temu: pewieném tego, że sie nie nie pochybiło, o cobyh et publicam disputationem fustinere nie írómał sie. Iesli téz gdzie nieco sie pochybiło, wżák to może iefcze poprãwić, w ták wielu y wielkich rzeczach nie dżiwia temu. SarnStat 314.

Cf 1. DZIW

KCh